

KAPITEL TVÅ

Eyanib

BYN VAR TYST OCH STILLA, det enda tecknet till liv var ljuset i fönstren. May-ah gick nyfiket från hus till hus och kikade in. De upplysta rummen såg riktigt hemtrevliga ut, varma brasor sprakade på härden, och framför flera av dem satt människor. May-ah studerade dem noga. De saker hon hade hört om dem verkade stämma, deras skinn var ljusa och håret var tjockt. Vid ett fönster blev hon stående länge. Det visade en gammal människokvinna med rynkigt ansikte som satt i en gungstol intill elden. Vid hennes fötter satt flera barn i olika åldrar och tittade storögt på henne. Kvinnans mun rörde sig, tydligen berättade hon något. En saga kanske. May-ah suckade lite sorgset. Det fanns ingen som kunde berätta sagor för henne mer. Hon såg längtansfullt in i ljuset och värmen, betraktade barnen och förundrades över hur... små de var. Jämnåriga eyidbarn måste vara åtminstone ett huvud längre än de här, kom hon fram till efter att ha tittat ett tag. Ja. Människobarn var mindre. Plötsligt vred ett av barnen, en flicka med vackra mörka lockar, på huvudet och tittade rakt ut genom fönstret. Hennes mörkblå ögon vidgades av häpnad, och den lilla munnen formades till ett förvånat O. Hon pekade ivrigt mot fönstret och sa något. May-ah stelnade till av plötslig skräck. Sedan böjde hon sig kvickt ner under fönstret.

Vid de Fyra heliga, bad hon tyst inom sig. Låt dem inte få syn på mig.

Ett ljud inifrån huset, ett rop. May-ah kröp ihop ytterligare, hon var för rädd för att våga sig på en flykt. Fler ljud, fler röster. Misstrogna var de. Sedan ett slammer, följt av tunga steg. För sent insåg May-ah vad som hände. Dörren intill henne slogs upp, och en bredaxlad människoman stod i dess öppning. Han stirrade ut i mörkret utan att lägga märke till den hopkurade eyiden vid fönstret. Sedan vände han sig om och ropade någonting inåt huset, kanske lugnande. May-ah försökte hålla sig absolut stilla, men hon kunde inte sluta darra av rädsla och köld. Mannen skulle just gå in i huset igen när han fick syn på henne, en gracil gestalt som skräckslaget stirrade på honom med blanksvarta ekorrögon. Han gav till ett förvånat rop och stegade fram till henne. Innan May-ah ens hade hunnit tänka tanken att springa för livet hade människan låst hennes båda smala handleder i sin starka näve.

– Nea! skrek han. Nea!

En människokvinna med brunt hår uppsatt i en slarvig knut mitt på

huvudet, dök plötsligt upp i dörren. Hon flämtade till vid åsynen av May-ah och satte händerna för munnen.

– Oh kära nån! sa hon. Vad är det där!

May-ah grämde sig inombords över att hon inte hade varit mer uppmärksam när Ledaren hade lärt ut *tekilahr*, människornas språk. Hon kunde förstå vad kvinnan sa, men var inte säker på att hon kunde formulera sig så bra själv.

– *Korihnd corda nevera de emgah**? frågade hon artigt, trots att hennes ben inte kunde sluta skaka.

Människokvinnan rynkade pannan, men sedan log hon.

– John, vet du inte vad det här är? frågade hon mannen som höll May-ah.

Han tittade oförstående på henne, och kvinnan skrattade förtjust.

– Det är en eyid, Johnny, sa hon och klappade i händerna av glädje. Oh, nu blir det lycka i Eyanib igen, när eyiderna är tillbaka!

Hon vände sig till May-ah, och hennes mörka ögon strålade.

– Välkommen, sa hon leende.

Hon talade sakta och tydligt så att eyiden skulle förstå.

– *Mendar*, tackade May-ah och log hon också, fast betydligt nervösare.

– Johnny, bad kvinnan mannen, släpp henne. Du skrämmer henne.

– Hon skrämmer mig också, svarade Johnny bistert, men han släppte taget om May-ahs handleder.

Kvinnan, Nea, himlade sig åt honom och tog May-ahs spensliga hand i sin. Neas hand var varm och lite sträv, och den kändes trygg att hålla i. Människokvinnan ledde in eyiden i sitt hus, vilket kändes som en lisa för trötta ben.

– Nea, sa Johnny tveksamt, är du säker på att vi kan ha den där saken i vårt hus? Tänk på barnen...

Nea låtsades inte om honom utan tryckte ner May-ah intill brasan med en filt runt axlarna. Den gamla kvinnan i gungstolen tittade på eyiden i ett par ögonblick och log sedan ett tandlöst leende.

– Godkväll, lilla blåa flicka, kraxade hon vänligt.

May-ah log tveksamt tillbaka. Hon kände sig inte helt säker på det här, hennes fingrar höll hårt i Reliken för att dölja den.

– Vad är du för något? frågade en pojke.

May-ah kunde inte gissa hur gammal han var. Nea log ömt mot honom och klappade eyiden på axeln.

– Det är en eyid, Gabriel, sa hon mjukt. Minns ni vad mormor berättade om eyider?

Jakande mummel. Barnen verkade osäkra.

– Var de dem som kunde förvandla sig? frågade Gabriel.

– Nej, det var älvor, sa Nea tålmodigt. Eyider kan se och känna saker som inte vi kan. De kan förutse väder. De kan framkalla eld och vatten från himlen!

Barnen stirrade hänförda på May-ah, som såg minst lika häpen ut själv. Vad hon visste hade hon aldrig fått det att regna eld. De måste prata om Ledaren. En Väktare av de fyra stenarna kunde göra vadsomhelst.

– Kan hon visa oss elden? undrade Gabriel.

Han verkade vara det modigaste av barnen. De andra nöjde sig med att bara titta. Nea betraktade May-ah.

– Nej, sa hon sedan bestämt. Det är läggdags för länge sedan. Ni lovade att sova när mormor hade berättat färdigt sin saga. Dags att säga god natt nu.

Barnen muttrade misslynt, så som alla barn i alla tider har gjort när de blir tillsagda att gå och lägga sig, men de lydde trots allt. Med långsamma steg, som om de ville njuta av att vara vakna ytterligare en liten stund, försvann de uppför en trappa. Nea vände sig åter mot May-ah.

– Kan jag bjuda på något? frågade hon. Lite varmt te kanske?

– Ja, nickade May-ah, vilket fick Nea att stråla av pur förtjusning.

– Så du talar människors språk? sa hon.

– Lite, svarade May-ah ärligt. *Setelan* lärde.

– Din ledare? Lärde han dig något mer?

Johnny hade lagt sig i samtalet. Hans isgrå ögon såg på eyiden med ett obehagligt uttryck. Hon tyckte inte om mannens blick på sig, så hon skakade bara på huvudet till svar så att pärlorna rasslade. Hon var inte på humör för att berätta om Ledaren för den här mannen. Han skrämde henne. Något fruktansvärt.

– Nu har vi ingen mjölk, sa Nea dystert från köksbänken på andra sidan av rummet. Det var då typiskt, jag kommer liksom inte iväg och handlar... Reder du dig med bara honung i teet?

Hon såg på May-ah med en nervös glimt i ögonvrån. Hon var rädd för att hennes gäst skulle gå. Eyiden log lugnande.

– Honung är bra, sa hon. Tack.

Nea såg lättad ut och räckte henne ett lerkrus med varmt te. May-ah tog emot den och smuttade försiktigt på drycken. Hon kände hur värmen spred sig i hennes nedkylda kropp och andades ut av lättnad. Med värmen kom energin tillbaka, och hon kände sig inte längre lika utmattad. Utan att bry sig om att hon brände sig drack hon upp allt som fanns i kruset. Sedan ställde hon ner det på golvet. Välsignade värme. May-ah kunde drunkna i den där hon satt intill den dånande brasan.

– Vad är det där?

May-ah öppnade ögonen, som hon hade slutit för att njuta av värmen. Det hade varit Johnny som talat, och vid ljudet av hans röst gick kalla kårar

över hennes rygg. Johnny stirrade på något som hon hade i sin hand, något som glödde ilsket rött när han kom närmare. May-ah förstod plötsligt vad det var han menade. Men då var det redan för sent.

•••••

Johnny grep åter tag om hennes händer och höll dem så hårt att hon fick tårar i ögonen.

– John! utbrast Nea. Vad håller du på med?!

Hon verkade bara kalla honom för John när hon var dödligt allvarlig, vilket hon var nu. Hennes ögon glödde av ilska. Men Johnny brydde sig inte om henne utan bände upp May-ahs fingrar, som höll om Reliken med ett krampaktigt grepp.

– Det är ett vapen! ylade han. Du bjöd in ett... missfoster med ett vapen i vårt hus!

– Inget... försökte May-ah få fram.

Hon visste inte vad ett ”vapen” var för något, men hon var ganska säker på att Reliken inte var ett sådant. Ordet lät främmande, hårt och kallt, och Reliken var brännande het i hennes hand nu. Johnny tvingade upp den, trots att hon kämpade emot och klöste honom ordentligt med sina stålhårda fingerklor, och så höll han upp Reliken. May-ah kunde närapå känna amulettens ilska över att bli behandlad på det sättet. Den lyste med ett intensivt rött sken som sved i de närståendes ögon, och plötsligt hördes ett fräsande. Johnny skrek till av smärta och släppte Reliken, som med en svag duns landade på golvet. May-ah kröp fram till den, tog upp den i sin famn och kramade den som en mor som precis fått sitt enda barn tillbaka i sin famn. Reliken var varm, väldigt varm. Johnny stirrade på den, och Nea stirrade på Johnny.

– Den brände mig, sa han tonlöst och höll upp sina händer.

De var röda och blänkande hudlösa. Vita brännblåsor trängde fram i handflatan medan Nea och May-ah såg på.

– Men lilla gubben... sa Nea förfärat och gick fram till honom för att undersöka såren. Jag ska hämta förband...

May-ah hörde inte detta. Hon såg på Reliken, som nu var alldeles sval i hennes slutna hand. Den blev kall, isande kall. Inför hennes ögon bleknade stenarnas ljus till ett stjärnlöst mörker. Reliken verkade... död. Dess kraft var borta, uttömd. May-ah kände hur hon också blev alldeles kall, hur en klump av illamående formade sig i hennes mage. Då slocknade den sista glimten av liv i Relikens fyra stenar. Den var bara en bit trä, utan någon kraft alls. Det var ett ögonblick av tystnad i May-ahs huvud. Hennes hjärna förstod inte vad det var som hade hänt. En som inte var värdig hade rört vid Reliken, så mycket kunde hon begripa. Reliken hade försökt försvara sig och... gjort slut på sina

flämtande krafter. Det var så det måste vara, konstaterade May-ah sakligt. Det kändes inte som om hon ens klarade av att gråta åt saken. Hennes tårar var slut. Hon bara satt där och såg på den tomma kalla, som hade varit det Allra Heligaste. Hennes fingrar nuddade vid inristningen, de mystiska cirklarna. De fanns många av dem nära den sten som hade varit smaragdgrön, jordstenen. Plötsligt märkte May-ah att cirklarna inte var Relikens enda graving. Från jordstenen löpte ett vågmönster åt höger tvärs över amuletten och slutade i vattenstenen. I mitten, där de båda tunna silverbanden möttes, fanns ett flertal trianglar med en enda vass spets pekande rakt uppåt.

– *Berg*, mumlade May-ah hänfört. *Det... det är en karta. Det måste det vara. En gammal karta.*

Upptäckten fick hennes hjärta att bulta vilt. Det måste finnas en anledning till att jordstenen befann sig mitt inne i en stor skog, som cirklarna antydde, och att den stora floden Eyafit ”rann ut” i vattenstenen. Kanske... kanske det var från dessa fyra ställen som Kraften kom ifrån? Relikens nedre halva, där stenarna för luft och eld satt, verkade bestå av torra slätter, förutom ännu fler cirklar som gick ner från bergen i mitten. Där fanns alltså ytterligare en skog.

Om det var från de fyra ställena på kartan som har en sten i sig som Kraften kommer ifrån, så måste det finnas något där som sänder ut den, tänkte May-ah. Något som måste ha varit med och skapat Reliken från början, i tidernas gryning. Kanske... Kanske den kan göra det igen i så fall!

Hon visste att det var långsökt. Reliken var tusentals år gammal, saker och ting hade ändrats i världen sedan kartan hade ristats in i träet. Men det var allt hon hade att gå efter. Om hon räknade med att hon befann sig i jordens del av Taran-Zell, så måste hon gå rakt åt nordväst från Eyanib för att komma till det ställe där stenen fanns på kartan. Det var lång väg dit, många dagars vandring. Men vad gjorde väl det? May-ah reste sig upp och vände sig till Nea, som var sysselsatt med att binda om sin makes illa brända hand.

– Jag gå nu, sa eyiden på sitt brutna språk.

– Gör det, morrade Johnny. Gå innan jag bryter nacken av dig, förbannade missfoster!

May-ah ryckte till, men Nea log lugnande.

– Bry dig inte om honom, min vän, sa hon. Det var inte ditt fel. Du är välkommen att stanna över natten.

May-ah skakade på huvudet.

– Kan inte, sa hon. Lång resa. Måste gå.

Nea slutförde förbandet och reste sig.

– Då ska du få med dig lite mat på vägen, sa hon bestämt. I det här huset behandlar vi resande väl, och ingen ska komma och säga att vi inte är gästfria.

Hon blängde ilsket på Johnny, som tänkte protestera men sedan klokt

nog kom på andra tankar. Nea gick fram till ett högt skåp i husets kokvrå och öppnade det. Med beslutsam min tog hon fram en rejäl bit guldgul ost, ett par äpplen samt en korg med någon slags torra skorpor.

– Nu har vi inget bröd.

Hon suckade, men så verkade hon få en idé.

– Det finns en bagare på nästa gata, sa hon. Enne. Han känner eyidernas folk och skulle inte bli rädd ifall han såg en. Många i Eyanib tror att ni är sagor.

Nea log lite, generad över sitt folks dumhet, men fortsatte sedan.

– Han skulle kunna ge dig ett rejält brödförråd ifall du hälsade från mig. Säg att Nea har skickat dig så ska du se att det går bra.

Medan hon pratade la hon den mat hon hade samlat ihop i en säck, som hon sedan räckte över till May-ah. Eyidens hand slöts om säcken och slängde utan större svårighet upp den över axeln. Nea undersökte henne kritiskt.

– Du kommer att frysa i det där, sa hon efter en blick på May-ahs tunna blus, som fortfarande var fuktig efter hennes vandring i regnet. Vänta här.

Hon gick in i ett annat rum. Det hördes öppnanden och stänganden av skåp, och sedan kom Nea tillbaka. Nu bar hon en grågrön mantel över armen, som hon sedan höll upp framför May-ah.

– Den är lite för kort, medgav hon. Men den är bättre än ingenting alls. Ta den du.

Hon svepte manteln om May-ahs smala axlar och fällde upp huvan, som dolde eyidens ansikte i skuggor.

– Tack, sa May-ah med äkta värme i rösten.

Så kom hon på något. Med viss svårighet lirkade hon upp Kah-enas knut på ett av sina hårstrån och fångade upp pärlorna i handen. Tre av dem räckte hon över till Nea, som blev alldeles skär om kinderna.

– Betalning, sa eyiden leende. Tack.

Kvinnan strålade mot henne.

– Ett nöje att få träffa dig... sa hon och såg uppfordrande på eyiden i väntan på att hon skulle säga sitt namn.

– May-ah, sa hon. Jag heter May-ah.

– May-ah...

Nea nickade. Sedan log hon lite och gjorde en gest mot ytterdörren. May-ah tog ett stadigare tag om säcken med mat och gick ut.

.....

Regnet formligen forsade ner, och May-ah skyndade sig att stänga dörren efter sig. Hon brydde sig inte om vad som hände med Johnny, men hon ville inte att Nea eller något av barnen skulle förkyla sig för hennes skull.

Hon suckade och började gå. Regnet hade förvandlat vägen till lera som smet om hennes klofförsedda fötter, men det var bättre än vasst grus. Hon såg sig omkring medan hon gick. Genom regnet kunde hon urskilja många fönster, och mörka skepnader mot det fladdrande ljusskenet där inne. Inte en människa var ute en sån här kväll, och det var kanske tur. Trots att Eyanib på det gamla språket betydde ”Allas Stad” så var den oftast inte speciellt vänlig mot främlingar, och speciellt inte mot sådana som borde ha stannat kvar i sagorna. May-ah hade aldrig i hela sitt liv känt sig så här ensam. Med ännu en djup suck började hon undersöka den mörka gränden. Hon skulle leta efter en skylt som föreställde en limpa, det hade hon fått veta. De olika handlarna hade skyltar som föreställde något, eftersom större delen av byns befolkning inte kunde läsa. Husens väggar omslöt May-ah och verkade stänga ute åsynen av den grå molntäckta himlen. Hon svepte manteln tätare om sig. Vägen vindlade fram mellan hus och fladdrande gulbleka gatlyktor, hon var tvungen att kisa i det svaga ljuset. Där! En rostig skylt, men utan tvekan en limpa. Det lyste i fönstret in till bageriet, så May-ah kunde med gott samvete knacka på. Ett förvånat utrop hördes därinne, och sedan slogs dörren upp. Bagare Enne var en rundnätt man med brunt skägg, och när han log lyste det godmodigt ur hans blå ögon.

– Godkväll, sa han vänligt. Men stå inte bara där, främling, utan kom in! Ni blir ju dyngsur.

May-ah klev in i det lilla bageriet och såg sig nervöst omkring. Ett moln av vitt pulver, förmodligen mjöl, låg över möblerna i rummet, vilket det faktiskt inte fanns så många av. Längs de vitmenade väggarna stod ett antal träbänkar, med mjöliga dynor i urblekta färger. Sedan fanns där en dörröppning till vad som måste vara själva bakrummet, och intill den var en lucka monterad i väggen. Genom dem kunde May-ah skymta något enormt, ett jättelikt schabrak av röd sten som utstrålade en intensiv värme. Det låg en inpyrd lukt av bränt bröd i luften, en lukt som kändes ganska hemtrevlig.

– Så, främling, sa bagaren med ett uppfordrande leende, vad kan jag stå till tjänst med?

May-ah tvekade. Sedan drog hon av sig mantelhuvan och blottade sitt ansikte. Enne flämtade till och tog ett steg tillbaka av pur förvåning.

– Eyid! sa han chockat. Vad...Jag menar... Vad gör en eyid i Eyanib i dessa dagar?

– Jag kommer från... Nea, fick May-ah fram och visade på ett par hårpärlor som hon höll i sin hand. Jag... köpa bröd?

– Bröd? upprepade Enne. Vill du köpa bröd?

Sedan verkade han komma på vem han var.

– Javisst! utbrast han. Bröd. Det ska du få, vänta här så...

May-ah sjönk ner på en av bänkarna och strök nervöst med handen över

dynans ljusröda tyg. Under tiden gick Enne runt och plockade med saker i bakrummet, utan att ta blicken från den mytiska figuren på bänken.

– Så... sa han sakta. Väntar din Ledare eller Familj utanför bygränsen, eller är du här ensam?

Hon ryckte till av smärta över den plötsliga frågan.

– Ensam, mumlade hon. Jag är... ensam.

– Åh. Har det hänt något?

Den gamle bagaren hade uppriktigt medlidande i ögonen när han betraktade henne över kanten på sin degbunke.

– Ja, nickade May-ah långsamt. Ja, något hände.

– Vill du berätta?

Hon tvekade och bet sig i underläppen.

– Du behöver inte ifall du inte vill, skyndade sig Enne att säga. Jag bara tänkte...

– Jag berättar, om du hör på, sa May-ah på sitt bristande språk.

För eller senare måste jag prata om det, tänkte hon och ruskade på sig.

– Jag lyssnar, sa Enne ivrigt.

Han formade degen i bunken till en liten limpa och la en bakduk över för att låta den jäsa. Sedan gick han och satte sig bredvid eyiden på bänken. May-ah klarade strupen.

.....

Hon förtäljde allt för den gamle bagaren, som lyssnade med huvudet förundrat stött i händerna. Hon talade om eldens hetta och röken, som hade trängt in överallt. Hon beskrev Ledarens lugna ansikte och Avenis sorg, återupplevde det ögonblick när hon hade sett all Gorns grönska ersatt av sotets svarta damm. Men hon berättade inget om Reliken, det var en smärta som var alltför färsk för att hon skulle kunna stå ut med den. Hela tiden var Ennes panna rynkad av medkännande, och när hon var färdig skakade han sorgset på huvudet.

– Åh, du har gått igenom mycket, stackars liten, sa han.

Och med det vann han May-ahs hjärta i vänskap. Just den känslan av att någon stod på hennes sida, att hon inte var så förtvivlat ensam längre. Det kändes lite lättare då.

– Vad ska du göra nu då? frågade Enne lågt.

May-ah skakade lätt på huvudet och såg ner i det smutsiga golvet.

– Jag är... inte säker, sa hon efter viss tvekan. Lång resa. Uppåt.

– Du menar norrut? sa Enne. Till Acinanib?

May-ah såg frågande ut. Bagaren smålog.

– Det är den stora skogen som ligger där, förklarade han vänligt. Namnet betyder ”Trädens Stad”.

En stor skog? Ja, det var till en sådan hon skulle. Det var där som jordens krafter kom ifrån, enligt Relikens karta. Det var hennes mål.

– Ja, sa hon. Till Acinanib. Jag gå dit.

– Då behöver du bröd, sa Enne leende. Det är en bit att gå.

Han reste sig och gick tillbaka till sitt bakhord. Limpan hade jäst färdigt, så han lirkade med ett vant grepp upp den på sin brödspade och skjutsade in den i det röda stenberget. Då förstod May-ah vad det var, en bakugn. Hon hade aldrig sett en så stor förut.

– Jag kan göra fler åt dig, lilla du, sa Enne. Men då får du vänta här över natten, det är säkrast för dig.

May-ah funderade. Helst ville hon ge sig iväg från den här byn genast, men hon insåg att det var dumt. Bättre för mycket mat än för lite mat, resonerade hon och nickade till svar. Enne visade på en smal dörr.

– Där är trappan som leder upp till min våning, sa han. Gå upp dit och sätt dig att vila i fåtöljen där. Det är bäst ifall du ligger lågt, dåliga saker kan hända ifall någon som inte är invigd i hemligheten får syn på dig. Inga frågor, det är så vi vill ha det. Förstår du mig?

Jodå, May-ah förstod, och det lät vettigt. Alla i den här byn skulle säkert inte vara lika vänliga som Nea och Enne. Det fanns många ”Johnnyar” här också. Så hon lydde och gick upp för den trånga gången med uthuggna trätrappsteg till vindsvåningen ovanför. Den var ganska liten, precis som bageriet, men till skillnad från den så var det här rummet mycket prydligt och välstädat. Här fanns ingen härd som i Neas hus, antagligen höll undervåningens bakugn det varmt här uppe också under de kalla månaderna. Det välsopade golvet pryddes av en skamfilad blekblå matta som sträckte sig fram till det enda fönstret, vars glas avslöjade en god utsikt över gatan utanför. Det regnade fortfarande, och dropparna trummade trivsamt mot rutan. Intill fönstret stod en fåtölj med fluffiga kuddar och en ljuvligt luddig filt ordentligt hopvikt över ryggstödet. Där fanns också ett enkelt träbord med en bok och ett halvt utbrunnet stearinljus i en hållare, Förmodligen brukade Enne sitta där och läsa. En blix flammade till och lyste upp rummet i ett intensivt vitt sken som fick May-ahs känsliga ögon att tåras och svida. Åskdånet som sedan följde verkade skaka husets väggar. May-ah rös och skyndade fram till fåtöljen. Det var underbart att få sträcka ut sina värkande ben under den torra filten och låta axlarna få vila efter att ha burit säcken med mat. Säcken ja. Det påminde henne om att hon inte hade ätit på hela dagen. Kanske till och med mer än så, hon visste inte hur länge hon hade legat avsvimmad med Reliken i handen. May-ah lirkade upp säcken och tog fram ett äpple. Tuggande på den saftiga frukten betraktade hon dystert det fallande regnet utanför. Förutom de få ljus som ännu var tända var det alldeles kolsvart ute. May-ah kurade ihop sig under filten. Hon saknade stjärnorna. I Gorn hade hon alltid kunnat se dem,

även när det var mulet. De hade alltid glimmat förbi, låtit henne få veta att de fanns där. Men nu var molnen tunga och kompakta, och husen skymde den gråtunga himlen. Hon hade inte kunnat se stjärnorna även om de hade blinkat tusen gånger. May-ah suckade. Hon kunde höra Enne stöka runt på undervåningen, och sedan hans steg i trappan. Doften av bröd nådde hennes näsa redan innan bagaren dök upp. Han log vänligt och visade på en nybakad limpa invirad i en rödrutig duk. I andra handen hade han en bytta av något gult.

– Jag tänkte att du kanske var hungrig, sa han och ställde ner sin börda på bordet bredvid fåtöljen.

Sedan gäspade han så stort att hon kunde skymta hans något gula tänder.

– Tyvärr kan jag inte göra dig sällskap, sa han. Jag måste alltid gå upp tidigt om morgnarna, och imorgon har jag ju extra mycket att göra.

May-ah nickade, och log trots att hon kände sig nedstämd vid tanken på att tillbringa hela mörka natten helt isolerad. Men brödet såg gott ut, och hon ville inte att den snälle mannen skulle få det svårt att vakna nästa morgon på grund av henne, så hon önskade honom god natt.

– God natt, lillflickan, sa han och log.

Så gick han in till sin kammare, som skärmades av ytterligare en dörr. May-ah var åter för sig själv. Hon suckade igen. Det här skulle bli en lång natt.

•••••

Efter att ha ätit upp större delen av brödet och sitt äpple, återgick May-ah till att titta ut genom fönstret. Gatan nedanför var i stort sett öde, bara en smal gestalt iförd en trasig kåpa hankade sig fram i regnet. Det skar i May-ahs hjärta av att se den. Att ingen kom ut ur sina varma hus och erbjöd den stackaren en plats framför härden! Människor kunde vara grymma. Hemma i Gorn skulle den fattige ha tagits omhand, någon skulle ha skänkt lite mat och en annan en hyddplats att vila ut på. Det var så man gjorde. Hemma. May-ah ruskade häftigt på huvudet så att pärlorna slog över hennes kinder. Hon fick inte tänka på Gorn på det viset. Hennes tid där var över, den var borta och skulle inte komma igen. Det var hemskt, men hon kunde inte komma undan det. Inget kunde ändra det nu. Den trasige gestalten nedanför hade stannat upp och riktade sin dolda blick upp mot hennes fönster. Hon drog sig undan så att han, för det var en han, inte skulle få en skymt av hennes ansikte. I värmen under filten kunde hon gömma sig för hela byn ifall så behövdes. Ingen skulle leta efter henne här. Varför skulle de göra det förresten? Det fanns ingen anledning alls till det. Alla som skulle ha saknat henne var döda, det var bara några få i

den byn överhuvudtaget visste att hon existerade. Plötsligt kände sig May-ah mycket liten och rädd. Hon kröp ihop ännu mer. Efter en liten stund tordes hon kika fram över filten igen. Utanför fönstret hade gestalten försvunnit. Regnet hade också dämpats en aning, nu var det bara ett trivsamt susande ljud på utsidan. Hon kunde urskilja huset mittemot bageriet, vars fönster var becks svart nu.

Undrar vem som bor där, tänkte hon. Kanske en flicka som jag. Kanske hon är lycklig. Kanske hon har en älskare som sover intill henne nu.

May-ah roade sig en god stund med att gissa sig till vilka som bodde på den här gatan, hur de såg ut och var. Precis när hon hade fantiserat ihop en fantastisk kärlekshistoria mellan en Spejares son och hövdingens dotter, upphörde regnet alldeles. En silverskimrande dimma begravde Eyanib i ett mjukt fuktigt dis, som suddade ut alla former nästan lika väl som regnet hade gjort. För ett ögonblick tyckte sig May-ah se ett älvansikte i dimman, men det var borta innan hon hade hunnit reagera.

.....

Allteftersom natten passerade lättade dimman, men det var inte förrän solens första strålar skar igenom den som den verkligen försvann. I soluppgången kom Enne ut ur sitt rum. Han log glatt mot May-ah.

– God morgon, hälsade han. Vill du komma med mig ner eller stanna här?

Enligt May-ah hade hon varit ensam alldeles för länge redan, så hon valde att följa med ner i bageriet igen. Enne la mer ved i bakugnen och satte igång med brödbaket genast. May-ah satte sig bekvämt till rätta alldeles under hämtluckan vid dörren. Där var hon osynlig ifall någon skulle komma. Solen hade varit uppe ett tag innan den första kunden dök upp, en till åren kommen kvinna med en röd schallett om sitt gråspränga hår. Hon och Enne pratade en stund om totalt meningslösa saker innan hon fick sitt bröd och betalade. När hon hade gått vände sig Enne till May-ah med något bekymrad min.

– De börjar komma tidigt i dag, sa han. De flesta vill väl hinna med och se lordens avskedsparad. Jag hade inte räknat med det.

Han rynkade pannan.

– Det betyder att folk kommer vara igång tidigare än andra dagar. Du kan inte smita ut ur byn så obemärkt som jag hade hoppats. Du kanske får vänta tills inatt.

May-ahs mod sjönk. Att stanna ytterligare en dag i den här byn? Med människor som trodde att hon var en saga? Nej du, helst inte. Hon skakade intensivt på huvudet.

– Inte det? sa Enne med ett snett leende. Är du så ivrig att lämna Eyanib?

Låt gå då, men då får du kvicka dig. Hämta dina saker.

May-ah reste sig inte, utan kröp längs väggen fram till dörren som ledde till trappan. När Enne var säker på att ingen kund var i närheten ilade hon kvickt som en vessla fram till trappdörren och skyndade upp till övervåningen. Hon hivade upp matsäcken på ryggen och svepte manteln om sig. Efter ett par ögonblicks panikartat letande hittade hon Reliken, som hon kysste av pur lättnad innan hon stoppade ner i ett veck i manteln. Sedan smög hon så gott hon kunde nerför trappan, noga lyssnande för att höra ifall någon hade kommit medan hon hade varit där uppe. Inget hördes, så May-ah småsprang nervöst tillbaka in i bakrummet. Det var i precis rätt ögonblick, för ett par sekunder senare hördes ljudet av ytterdörren som öppnades och flera par mänskliga fötters steg.

– Ingen fara, viskade Enne lugnande. Det är Nea.

May-ah kikade upp över luckans kant. Minsann, det var Nea. Den vänliga kvinnan kastade en blick mot May-ah och log hastigt innan hon vände sig mot Enne. May-ah förstod varför och dök kvickt ner under luckan igen. Det fanns fler människor i bageriet nu, de stod bakom Nea och väntade på sin tur.

– Om du ska gå så måste du göra det nu, mumlade Enne utan att ta blicken från Nea. Ta några limpor till matsäck från plåten bakom dig och gå ut. Låtsas att du har stått i kö för brödet.

May-ah nickade lätt och lät fyra doftande limpor glida ner i hennes matsäck. Hastigt fick hon fram några av de pärlor som hon hade tagit ur håret hemma hos Nea tidigare och la dem på brödets plats.

– Tack, viskade hon skyndsamt och drog upp huvan över ansiktet.

Manteln täckte henne nästan helt, men en god bit av hennes fjällbetäckta fötter syntes under dess kant. Hon kröp ihop ordentligt för att dölja dem och rättade till säcken över axlarna. Framlutad som hon gick måste hon likna en krumbent puckelrygg. Vilket var fullständigt prima för hennes del.

– Gå före mig, sa Nea lågt mellan leende läppar och la sitt nyinköpta bröd i en näverkorg som hon bar över ena armen.

May-ah nickade till svar, vilket Nea förmodligen inte såg, och gled ut i väntrummet. Ingen la märke till henne, hon var bara en i den mängd som ville ha Ennes goda bullar till sitt morgonmål. Medan hon noga aktade sig för att trampa någon på tårna och med sina klor orsaka panik tog sig eyiden fram genom folksamlingen. Utan vidare svårigheter kom de ut på gatan, som ännu var ganska lugn.

– Gå nu genast, sa Nea och såg sig oroligt omkring. Innan någon ser dig.

May-ah nickade igen. Hennes eyidsinnen sa åt henne att hon skulle följa gatan för att komma ut ur byn. Hon kunde känna den klara kalla lukten av forsande vatten, så det måste betyda att det fanns en flod någonstans i närheten. Det var alltid bra att ha tillgång till rent vatten. Så hon log mot

Nea i skydd av mantelns mörker och böjde svagt sitt huvud. Nea besvarade skyndsamt gesten. Sedan vände sig May-ah och gick så snabbt den obekväma gången tillåt henne. När husen blev glesare ryckte hon upp sig så att hon kunde gå normalt, och ytterligare en stund därefter, när byn hade ersatts av grönt vårgräs över en till synes ändlös stäpp, drog hon av sig manteln fullständigt. Det blev allt varmare. Himlen var blekt azurblå, och solen sken som om den ville kompensera för stormen kvällen innan. May-ah höll sig ständigt nära floden, vars brus ekade i hennes öron. Hon följde den norrut, mot strömmen. Hon stannade inte för att njuta av det vackra vädret, hon bara gick på utan att tillåta sig själv att tänka så mycket. Tillslut orkade hon inte mer utan sjönk ner på knä mitt i ett steg. Runt henne fanns bara samma gräsmark med spridda vita klockblommor. Hon hade vant sig vid floden nu, kunde till och med finna en viss tröst i dess brus.

– *Om jag bara inte vore så ensam, sa hon till gräset och solen och floden. Om det bara fanns någon jag kunde prata med, det skulle vara lättare då.*

Men det fanns ingen annan, och det var inte lätt. May-ah stönade och reste sig igen. Det var lång väg kvar.

Fotnot: * Talar ni språket emgah?